

אבשלום רובין:

„לא תהיה ברירה, אלא לעבור לדולריזציה!“

כבר כמה שנים שפסטיבל שירי-הילדים הנערך מדי שנה בחנוכה, הוא הצלחה קופתית אדירה. עכשיו שמעתי שמפיק הפסטיבל, אבשלום רובין, מסתובב ברחובות מודאג. שאלתי אותו אם הוא מתכוון לבטל את הפסטיבל השנה בגלל המצב הכלכלי.

אני לא יכול לעשות את זה. כבר מכרתי חלק גדול מהכרטיסים. אז ממה אתה מודאג?

לפני כמה חודשים חישבתי את המחיר, והדפסתי כרטיסים עם המחיר עליהם. המחיר הוא, כמובן, בשקלים. מכרתי חלק גדול מהכרטיסים למיפעלים במחיר שהיה נכון לפני חודשיים. את מבינה מה זה אומר היום?

כמה עולה כרטיס למופע?
מ־600 עד 1000 שקל. אני פשוט לא ידעתי שהשקל יפוחת ב־60 אחוז. אני משקיע את הכסף בדולארים.

כמה כסף אתה משקיע בפסטיבל הזה?
קרוב ל־700 אלף דולר, שחלק מהם עוד לא שילמתי ומי יודע כמה יעלה הדולר כשיגיע הזמן לשלם.

זאת אומרת שכבר הפסדת הרבה כסף?
עדיין לא הפסדתי, בינתיים נאכל רק הרווח, ומי יודע מה יקרה בחודש הקרוב.

מה אתה יכול לעשות כדי לא להפסיד הרבה?
לשבת כפינה שלי ולהיסחף כמו כולם.

אם בשנה הבאה המצב הכלכלי יהיה כמו שהוא כיום, לא יהיו יותר פסטיבלים לילדים?

אפילו אם ארע, שאני הולך להפסיד, אני אעשה עוד פסטיבלים. זה לא מופע חד-פעמי, צריך להמשיך. רק שנפעם הבאה, אני אשתדל להיות יותר חכם ולרשום את המחיר בדולארים. אני בכלל חושב שלא תהיה לנו ברירה, אלא לעבור לדולריזציה.

כמה שנים תצטרך להספיד עד שתותרת?
אני לא יודע. מה את רוצה שאני אעשה, שארד מהארץ? אני יכול לנסוע להולנד ולעבוד שם ומ־14 מיליון הולנדים מרושני-עונג בוודאי לא אפסיד, אבל אני רוצה לגור כאן ולעבוד כאן.

אז אולי תיסע להולנד, תרוויח הרבה כסף, כדי שיהיה לך מה להספיד כאן?
תשמעי זה לא רעיון כליכך רע.

נחום רובין:

„אני לא יודע על התארגנות של רופאים!“

לפני שלושה חודשים בערך הסתיימה שביתת-הרופאים הגדולה. השבוע פורסם שרופאים בבתי-חולים שונים בארץ קיבלו משכורות של 0 שקלים או 19 שקלים. מה קרה מאז השביתה? האם כל הבעיות באו על פתרון? האם הרפואה בארץ ניצלה סופית? שאלתי את ד"ר נחום רובין, שהיה פעיל בשביתה הרופאים, אם הכל בסדר?

שום דבר לא בסדר. עד היום לא קיבלתי משכורת עבור חודש אוקטובר. לעומת זאת, החברים שלי בכא"ר-שבע קיבלו משכורות של 0 שקל. כמו שאמרת.

אבל זאת הרי רק טעות של המחשב.

מה פתאום מחשב? זה מעשה מכוון ויוזם על-ידי מישרד האוצר. מכיוון שההסכמים שלנו עם האוצר הם רטרואקטיבים מספטמבר '82, הם דורשים מאיתנו שנחזיר להם חוב שאנחנו חייבים להם לפי רעתם, על שכן שקיבלנו עבור כוננויות ואת כל מה שהם חושבים שחייבים להם מספטמבר '82, הם הורידו בחודש אחד. כך נוצר התלוש של 0 שקל.

מה השתנה בתנאים שלכם מאז השביתה?
כמעט כלום. עובדים יותר קשה, התקנים קטנו, המיליונים שהבטיחו לנו על גבי העיתונים לא נראים באופק והרופאים ממשיכים להתמרמר.

מה היתה המשכורת האחרונה שלך?
המשכורת פלוס 15 כוננויות היתה 50 אלף שקל. לעומת זאת, המשכורת של הבוס שלי, שהוא כירורג בכיר ומנהל-מחלקה ועל כן הוא לא מקבל כסף עבור כוננויות, היתה 35 אלף שקל. ראיתי את התלוש כמו עיני. אני יודע שאנשים לא מאמינים לזה, אבל מה אני יכול לעשות כדי שיאמינו?

ואתם, שבמעט סגרתם את כל בתי-החולים בארץ, שזתקים פתאום?

התישו אותנו. רופאים הם בסך-הכל ציבור אדיש ואינדיבידואלי. השביתה הצליחה ללכד אותנו לזמן קצר ועכשיו כל אחד לנפשו. הרבה מאוד רופאים מומרמים ומתוסכלים מסתובבים בארץ. כל אחד מסיק את המסקנות האישיות של.

בלומר?

הרבה מאוד רופאים פונים לרפואה הפרטית. הסתבר שלאנשים יש כסף והם מוציאים אותו באופן רי קל על תענוגות החיים, אז מרוע לא יוציאו גם כסף על רפואה?

זאת אומרת שאין התארגנות ולא יהיו יותר שביתות רופאים בארץ?
אני לא יודע על התארגנות של רופאים. אני רק יודע על התמרמרות גדולה מאוד.

אליה בן-אלי:

„אני מאמין שאי-פעם נצא מלבנון!“

בזנבה מדברים על הקפאה של ההסכם שלנו עם לבנון. באמצעי התיקשורת מבליטים את העניין מאוד. לא ברור לי לי איך אפשר להקפיא דבר לא קיים, ולמעשה, לא ברור לי על מה האכזבה. שאלתי את אליה בן-אלישר ראש ועדת חוץ וביטחון. מה זה משנה לגבינו אם מקפאים את ההסכם או אם הוא סתם לא קיים.

קודם כל, המעמד של ההסכם הזה היום הוא שהוא לא נכנס לתוקף, כי פעולת האישור האחרונה לא נעשתה והנשיא לא חתם עליו. כאשר מרבירים על הקפאה מתכוונים לביטולו.

אבל מה זה משנה איך קוראים לילד, כשהילד לא נולד?

גם מבלי שההסכם ייכנס לתוקף, זהו מיסמך שנותן את הטון ביחסים בין שתי המדינות. כגלל הנסיבות הנייר הזה הוא החוקה של היחסים בין לבנון לישראל.

אבל שוב, לפי דעתי חוזה לא חתום הוא חוזה לא קיים.

אם הוא לא קיים, או למה להקפיא אותו. לדעתם, כנראה הוא קיים.

בוא נעזוב את ההסכם. יש הרגשה בציבור שאנחנו לא עוזבים את לבנון, כי לא נעים להודות שלא השגנו כלום. האם בשביל הכבוד נמשיך לשבת שם?

אני לא חושב שזה עניין של כבוד. לא יוצאים מלבנון מהסיבה הפשוטה שאם נחזור לגבול הבינלאומי, אנחנו מפנים את השטח לכוחות העוינים את ישראל.

אז מה עושים, כדי שאנשים לא יהרגו על הגבול הבינלאומי שולחים אותם ללבנון שיהרגו רחוק מהבית?

אני לא יכול לעשות חשבון של קורבנות. זה לא הזמן. החשבון צריך להיות אם אנחנו צריכים לשמור על ביטחונה של ישראל. צור היתה פעם מרכז טרור שממנו נשלחו אנשים לפעולות נגד ישראל.

קשה לי להבין איך אתה אומר שצור היתה מרכז טרור, כשהיום נהרגו בה 29 מאנשינו?

אם נצא משם עכשיו, נפנה את הדרך לסורים.

זאת אומרת שלא נצא משם לעולם.

נצא כשהיה הסדר שיוכל להבטיח אותנו מפעולות איבה.

איזה הסדר זה צריך להיות ועם מי בדיוק?

אני לא יכול כרגע לדעת.

אתה מאמין שנצא משם אי-פעם?

כרגע לא. אף ממשלה לא היתה יוצאת מלבנון עכשיו ומפקירה אותנו בידי הסורים. אבל אני מאמין שאי-פעם נצא משם.